

FEDERACIÓ DE
MOVIMENTS DE
RENOVACIÓ DE
PEDAGÒGICA DE
CATALUNYA

Avda Drassanes, 3 08001 - Barcelona Tf. 934817388 mmp@pangea.org

Amb el patrocini de la

FUNDACIÓ
PROPEDAGÒGIC

RECULL DE PREMSA -EDUCACIÓ-

DIVENDRES 11 DE MARÇ DE 2011

[ARA DIARI](#)

[Opinió: La digitalització de les aules](#)

[EL PERIODICO](#)

[El lector escriu: Els exàmens de setembre](#)

[LA VANGUARDIA](#)

[Carta del lector: Sí a la setmana blanca](#)

[EL PUNT](#)

[Exposició sobre sexualitat a l'institut](#)

[XARXA PARCS](#)

[El programa escolar Coneguem els nostres parcs estrena material didàctic](#)

[EL 9 NOU](#)

["Si escrius literatura per a nens, t'hi has de mirar més"](#)

[EL PUNT](#)

[Impulsen una aula d'extensió universitària](#)

[EL PERIODICO](#)

[Cambridge puja al podi de les tres millors universitats del món](#)

[LA VANGUARDIA](#)

[La UB, en el puesto 142 de las mejores universidades](#)

ARA DIARI. 11.03.11

OPINIÓ

LA DIGITALITZACIÓ DE LES AULES

JORDI SEDÓ

Sóc dels qui pensen que la informàtica, a l'escola, ha de ser un mitjà i no pas una finalitat. És una disciplina que ha de servir a la docència i, per tant, n'ha de ser subsidiària, una eina més, doncs —importantíssima, això, sí—, però una entre totes les que el docent té a disposició seva per tal de dur a terme la feina.

No descobreixo res de nou si afirmo que al segle XXI no es pot fer classe fent servir els mateixos recursos que s'usaven al segle XIX, ni quan asseguro que la informàtica és una eina utilíssima que ja és imprescindible a l'escola per a moltes coses. Però em sembla que tampoc no vaig gaire errat si dic que els docents d'aquesta primeria del segle XXI encara som capaços de fer classe sense que ens calgui que els nostres alumnes disposin, tots sense excepció, d'un ordinador personal com a material bàsic prioritari.

Per tant, no crec que hi hagués una urgència tan peremptòria a l'hora de començar a implantar la digitalització de les aules com per haver-ho fet d'una manera tan sobtada. Fa anys que ja no treballo amb alumnes de l'edat dels de secundària i, per tant, no puc parlar des de l'experiència, però estic convençut que per a molts centres —i sobretot per a molts professors— aquesta irrupció dels ordinadors a les aules ha estat un sotrac que ha dificultat en alguna mesura la seva feina. I, de la mateixa manera, estic igualment convençut, naturalment, que hi ha hagut docents que pensen tot el contrari perquè de seguida s'hi han trobat a gust.

No s'hauria pogut fer d'una altra manera, doncs? Per què no s'ha fet a petites passes, preparant, en primer lloc, els docents més inclinats a fer el canvi, assegurant convenientment la connectivitat dels edificis per tal d'evitar els problemes que hi ha hagut i que hi ha encara i introduint-lo gradualment a cada centre? Algú es pot arribar a imaginar el que succeeix en una classe amb trenta nois i noies de tretze o catorze anys quan, inesperadament, resulta que no funcionen els ordinadors i el professor havia preparat la seva classe sobre la base que sí que funcionarien?

A l'inici de l'article, deia que la informàtica és un mitjà. I, efectivament, les nostres autoritats educatives en saben molt de fer de la informàtica un mitjà; però no pas un mitjà al servei d'una finalitat educativa, sinó més aviat apuntant cap a objectius menys confessables, objectius que solen tenir la mirada posada en la contesa electoral més pròxima.

Ja, quan els ordinadors van entrar a l'escola durant la dècada dels noranta amb el conseller Hernández, se'n va fer una implantació a batzegades. Els ordinadors van arribar als centres quan ni els docents ni els edificis estaven prou preparats per a acollir-los i ara ha tornat a passar una cosa semblant. I és que és molt més rendible electoralment fer una estesa d'ordinadors pels instituts, que és una cosa molt vistosa, que no pas dedicar tota la teva legislatura a un pla quadriennal de formació del professorat i preparació de les infraestructures, que passa molt més desapercebut, encara que permeti fer una implantació amb moltes més garanties la legislatura següent. Ah, però això seria aplanar el camí als que vinguin després... I això, sí que no...! Que ho tinguin ben difícil. I com més, millor...!

I ara la consellera Rigau està a punt de prendre la que, a parer meu, és la decisió correcta: aturar la digitalització de les aules mantenint-hi la d'aquelles en què ja s'havia engegat perquè, més bé o més malament, és on ja funciona. Ara, no ens enganyem: qui haurà aturat un procés que s'havia engegat amb massa precipitació no haurà estat la senyora consellera, perquè tanta responsabilitat, no podem esperar-la dels nostres polítics. Qui haurà aturat el procés serà, naturalment, la crisi.

Ara, cal esperar que els recursos que s'havien d'utilitzar per a continuar la implantació del procés tal com s'havia previst des d'un bon començament —o, sí més no, una part— es destinin a resoldre tots els problemes que han anat sorgint als centres digitalitzats per tal de començar a fer les coses bé d'una vegada, i que el curs vinent o l'altre puguem ja parlar d'excel·lència en el funcionament digital de tots aquests centres.

Perquè el que sí que seria un error seria ajornar el procés de digitalització sine die. Cal elaborar un pla realista, tan modest com calgui en els terminis, però que posi l'excel·lència en el funcionament per davant de tot i que tingui per objectiu final la digitalització de la totalitat dels centres de Catalunya. Que no s'amoïni la senyora consellera: els docents del començament del segle XXI encara saben ensenyar sense que els seus alumnes tinguin un portàtil cada un. I en sabran encara uns quants anys més. El fracàs escolar aquest que diu que vol combatre no vindrà pas per aquí. La digitalització és un avenç, però només ho serà si es fa amb seny, amb els criteris adequats i amb un nivell d'exigència que apunti a uns nivells de funcionament òptims que permetin que la implantació sigui efectivament un pas endavant i no un obstacle que cal salvar sigui com sigui.

I una última reflexió. En tot aquest assumpte, hi ha dues coses que em saben greu especialment: en primer lloc, que tal com ja he apuntat més amunt, hagi estat la crisi i no pas la voluntat de fer les coses bé qui hagi aturat el procés i, en segon lloc, que els nostres impostos hagin servit per a dotar de recursos com aquests els joves de certes comunitats autònomes espanyoles, mentre que els nostres han de quedar-se sense perquè no ens en quedem prou per a ells.

[*inici*](#)

EL PERIODICO. 11.03.10

EL LECTOR ESCRIU

ELS EXÀMENS DE SETEMBRE

ANTONIO JIMENO - (PRESIDENT DEL SINDICAT DE L'ENSENYAMENT AMES. BARCELONA)

El Departament d'Ensenyament ha obert un debat sobre la conveniència de traslladar els exàmens de recuperació del juny al setembre. Molts professors de secundària som partidaris de tornar als exàmens de setembre perquè els coneixements que els alumnes no han aconseguit en 10 mesos de curs no es poden adquirir en només una setmana, que és el temps que tenen ara. I amb més raó si se suspèn més d'una matèria.

Fer els exàmens de recuperació al setembre els permetria disposar de tot l'estiu per preparar-se i, per tant, tenir realment una segona oportunitat. Restablir els exàmens de setembre seria una de les mesures més eficaces per disminuir l'elevat fracàs escolar actual. Al batxillerat i a la FP els exàmens de setembre permetrien, a més, que els alumnes amb matèries pendents de juny les poguessin aprovar al setembre i, així, poder accedir a la universitat aquell mateix mes, en lloc d'haver d'esperar un any, com passa ara.

En els cas dels alumnes que durant el curs han estudiat poc, els exàmens de setembre servien perquè poguessin adquirir sentit de responsabilitat, al veure el que passa quan no es treballa prou. I també per adquirir hàbits d'estudi i capacitat d'esforç. Sense exàmens de setembre és molt difícil que els pares amb fills que han suspès puguin aconseguir que aquests estudiïn durant l'estiu. Els exàmens del setembre no perjudiquen cap alumne ni cap família, ja que no són obligatoris, sinó només una segona oportunitat.

[*inici*](#)

CARTA DEL LECTOR

SÍ A LA SETMANA BLANCA

GEMMA TORELLÓ I SIBILL, SANT SADURNÍ D'ANOIA

Soc de les mares que vaig posar el crit al cel quan l'Ernest Maragall va decidir començar el curs el 7 de setembre i fer una setmana de festa el març; però he de rectificar, i voldria trencar una llança a favor d'aquest "descans".

Els esplais, els avis i el cost familiar, hi son tant si la setmana de festa és el març, com si ho és la segona de setembre; però la diferència és notable pels nens, i val a dir que també pels pares.

El 15 de setembre els nens estan saturats de vacances després de tres mesos seguits sense escola. Aleshores comença el curs, i hi ha festes cada mes: el Pilar, Tot Sants, Constitució-Immaculada i ja estem a Nadal.

De gener a Pasqua poden passar més de tres mesos sense una sola festa: deures, exàmens i estudis en un temps que és fred, fosc i molt feixuc de passar. Aquest parèntesi de la setmana blanca està sent un molt agradable respir que permet reposar forces i fins i tot repassar el que més convé.

A més, hem animat una mica el turisme de muntanya, els països d'Europa no fan mai tres mesos seguits de classe ni de vacances escolars, i la resta de Comunitats d'Espanya comencen el 7 de setembre però fan una setmana de festa més per Pasqua. Fet i fet, em quedo amb aquesta setmana blanca.

[*inici*](#)

ALELLA

EXPOSICIÓ SOBRE SEXUALITAT A L'INSTITUT

L'exposició Treu-li suc a la sexualitat està organitzada per l'àrea de Salut Pública i Consum de la Diputació de Barcelona i es podrà veure des d'avui i fins al dia 21 a l'institut d'Alella.

S'adreça a adolescents i joves de 12 a 16 anys i s'estructura en dues parts: la primera es dirigeix als més joves i incideix en què és la sexualitat, com es viu, la identitat sexual, els mites i els prejudicis.

La segona part, adreçada als joves de 14 a 16 anys, aborda ja els riscos associats a la sexualitat i les millors maneres de prevenir-los de forma eficaç.

[*inici*](#)

EL PROGRAMA ESCOLAR CONEGUEM ELS NOSTRES PARCS ESTRENA MATERIAL DIDÀCTIC

Una guia de consulta, una llibreta de camp, una lupa, una brúixola i un llapis, sobre una carpeta de fusta, és el nou material didàctic de suport que estrena el programa escolar Coneguem els nostres parcs, de l'Àrea d'Espais Naturals de la Diputació de Barcelona. El material, elaborat per lavola, ha estat finançat per l'Obra Social 'la Caixa'.

A partir d'aquest any 2011, el programa escolar, dirigit a alumnes de sisè de primària, compta amb un espectacular material didàctic de suport a la visita al parc natural, totalment renovat i inclou per a invidents.

Imitant el material utilitzat per els naturalistes, els nens i nenes del Coneguem compten un material didàctic que facilita l'aprenentatge en el medi durant la seva visita a un dels cinc parcs que es visiten en el programa.

El material està tot integrat en un suport de fusta sobre el qual els nens i nenes tenen integrats tots els elements que els cal per fer una bona observació. S'han fet 400 suports i 8.000 llibretes de camp.

La guia de consulta dels parcs inclou informació útil de les característiques, espècies més freqüents, tipus de roques, ocupació humana... dels cinc parcs on es desenvolupa el programa: Parc Natural del Montseny, Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, Espai Natural de les Guilleries-Savassona, Parc del Montnegre Corredor i Parc del Garraf.

La llibreta de camp o dossier didàctic serveix als escolars per prendre notes en les sortides. Com a elements de suport per utilitzar durant la visita hi ha una lupa, una brúixola i un llapis.

Per a l'elaboració del material s'ha tingut en compte l'optimització de recursos i s'ha fet un gran esforç en crear un material que fos apte per tots els parcs de la Diputació substituint, d'aquesta manera, les cinc versions de guions que es feien per una edició única.

També s'està produint el mateix material adaptat a les persones amb disminució visual. En aquest cas, el material didàctic constarà d'una brúixola en sistema braille i de la guia del parcs també en braille.

La guia i el suport de fusta disposen de la certificació PEFC, que garanteix que el paper i la fusta utilitzats per produir-los procedeixen de boscos gestionats de manera sostenible i que les emissions de gasos d'efecte hivernacle associades a la producció del material i els desplaçaments dels educadors i de l'alumnat han estat compensades a través de la compra de crèdits de carboni en projectes de reducció d'emissions mitjançant la marca e)mission.

El programa Coneguem els nostres parcs és un dels pioners en educació ambiental al nostre país amb més de 25 anys d'història per iniciativa de l'Àrea d'Espais Naturals de la Diputació de Barcelona en col·laboració amb els seus ajuntaments i està gestionat per lavola des de l'any 1993.

Des dels seus inicis al curs 1982/1983, uns 200.000 escolars han gaudit d'aquesta experiència. El programa permet a alumnes de 6è d'Educació Primària, d'entre els 10 i 12 anys, de la província de Barcelona conèixer cinc espais protegits: Parc Natural del Montseny, el Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, el Parc del Montnegre i el Corredor, el Parc del Garraf i l'Espai Natural de les Guilleries-Savassona, per comprendre'n els seus valors.

[inici](#)

EL 9 NOU. 11.03.11

ENTREVISTA

“SI ESCRIUS LITERATURA PER A NENS, T’HI HAS DE MIRAR MÉS”

Una exposició a Vic recull obres de diversos autors sobre l'obra de l'escriptora de la Garriga

Tal com es va fer a la Garriga, l'abril de l'any passat, ara el Temple Romà de Vic acull l'exposició “Bosc de mots”, amb obres de 13 artistes dedicades a l'escriptora Núria Albó amb motiu del seu 80è aniversari.

De les activitats que vostè ha fet al llarg de la vida, la literatura ha estat la més constant, la que ha dibuixat un fil de continuïtat?

Sí, perquè la política van ser uns anys, i l'educació també. La literatura ha estat tota la vida, des de petita ja m'agradava escriure... Ara no ho faig gairebé gens, però podria fer-ho, perquè no té límits. Jo he estat de sort, perquè a la vida he pogut fer tres coses importants, i totes m'han agradat.

La primera llavor de l'afició per la literatura, la planta la seva mare, no?

Sí, va ser durant la Guerra Civil. El meu pare va ser perseguit i mort perquè era de dretes. La meva mare tenia por que anéssim a l'escola, i ens va començar a fer classes. No tenia cap carrera però era intel·ligent i en va saber molt: ens llegia poesia, ens va estimular a escriure... Gràcies a aquest pòsit vaig aprendre a escriure en català, perquè la gent de la meva generació ja no en va aprendre a partir del 1939.

Vostès són la generació que, segons l'Espriu, ens va salvar els mots...

Una minoria vàrem tenir la sort de poder encaixar amb gent de la generació que havia marxat a l'exili i que va tornar, o amb els que no s'havien mogut. Vàrem fer com el Guadiana: anàvem per sota terra per després emergir.

Un d'aquells patriarques era Carles Riba, a qui vostè va conèixer. Com va anar?

Hi vaig parlar només una vegada, amb Carles Riba. Era a Vic, havíem vingut a una d'aquestes festes literàries semiclandestines. Per a mi, va ser com conèixer el Messies! Era un gran mestre, estimulador, em va demanar què escrivia... i gràcies a ell vaig començar a llegir els clàssics. I un altre que vaig tractar encara més, d'aquesta generació, va ser l'historiador Ferran Soldevila. Com més gran, més els he admirat a tots dos! En temps de la

República, la cultura havia arribat a uns nivells extraordinaris, vés a saber on seríem si no s'hagués estroncat! Ells ho van veure tot esmicolat, i en lloc de plorar en un racó, van intentar redreçar-ho amb aquests petits grupets. Són una gent extraordinària, mai no se'ls lloarà prou. Tant de bo ens hi assembléssim!

Com a professora, tenia fama de rebel...

De coses que ara farien riure! S'ha de dir que aquí vaig trobar una directora al Pare Coll, la germana Adroher, amb qui ens vàrem entendre molt bé. Em tenia com la filla discola, però em deixava fer. Però la varen canviar per una altra que era filla de militar, i em va treure!

Vostè ha escrit poesia, novel·la, assaig... però el que més ha fet és literatura infantil. Per quin motiu?

Va començar més tard, quan vaig ser àvia. No he estat una àvia de fer jerseiets, però he fet llibres a les meves nétes. I he tingut la sort que molts d'aquests llibres s'han incorporat a les escoles com a lectura. També pensava, quan m'hi vaig posar, que els llibres per a nens els tractaven com a tontos o estaven mal escrits. I si no poses bé les bases del llenguatge els primers cinc anys, ja mai més no l'aprendran bé. En literatura per a nens, t'hi has de mirar més!

Amb aquests llibres, com ha dit algunes vegades, vol encendre focs?

La frase no és meva: la vaig llegir en una revista francesa de pedagogia: un nen no és un sac que s'ha d'omplir, és un foc que s'ha d'encendre. És tan bonic que ho vaig convertir en el meu lema.

La novel·la que considera més madura i sincera és Quan xiula el tren?

És molt autobiogràfica, tot i fent la trampa de triar el que t'interessa i el que no de la teva vida (riu). Ara bé, em va deixar tan exhausta que des de llavors no vaig escriure més. Va ser com buidar-se, ho vaig reviuir tot...

Veure video:

http://www.el9nou.cat/noticies_v_0/17233/%93si_escrives_literatura_per_nens_t%92hi_has_mirar

[*inici*](#)

EL PUNT. 11.03.11

IMPULSEN UNA AULA D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA

Montgat i Tiana tindran en breu una aula d'extensió universitària, una associació sociocultural que vol oferir un espai d'aprenentatge i coneixement a les persones majors de 45 anys que tinguin inquietuds culturals i educatives. Així, serà amb aquest objectiu que l'entitat anirà celebrant xerrades quinzenals durant els cursos lectius amb personalitat expertes en diferents àmbits procedents del camp universitari.

La seu de l'associació serà el centre de formació d'adults Timó, i en el cas de Montgat les xerrades se celebraran a la sala Pau Casals. De fet, aquí serà on tindrà lloc el primer acte de constitució de l'entitat, el proper dia 8 d'abril (19.00 h). La regidora montgatina d'Educació, Rosa Funtané (ERC), va destacar "la importància" que la gent gran es beneficiï d'aquestes activitats", que ja han despertat "prou interès" a la vila.

[*inici*](#)

EL PERIODICO. 11.03.11

CAMBRIDGE PUJA AL PODI DE LES TRES MILLORS UNIVERSITATS DEL MÓN

La Universitat de Barcelona i la Pompeu Fabra es mantenen entre les 200 millors d'una llista que segueix liderant Harvard

La Universitat de Harvard (EUA) ocupa el primer lloc de les 199 millors universitats del món, segons una llista elaborada pel diari The Times, que situa Cambridge en tercer lloc i a la Universitat de Barcelona en el lloc 142. En el cas d'Espanya, la Universitat de Barcelona està en el lloc 142 i també hi ha la Universitat Pompeu Fabra, que figura en el número 155.

Segons la llista, denominada Times Higher Education World Reputation Rànquings, els EUA ten set universitats entre les deu primeres del món, seguis del Regne Unit, amb dues, i el Japó, amb una.

El segon lloc l'ocupa el Massachusetts Institute of Technology (EUA), i el segueixen Cambridge, Califòrnia Berkeley (EUA), Stanford (EUA), Oxford (Regne Unit), Princeton (EUA), Tòquio, Yale (EUA), i el Califòrnia Institute of Technology.

El rànquing de les 199 millors universitats està elaborat a partir d'una enquesta a 13.388 acadèmics de 131 països, portada a terme el 2010 per la firma Ipsos Media per a la revista Times Higher Education del rotatiu britànic.

Predomini nord-americà

Altres universitats destacades són l'Imperial College London (lloc 11), la Universitat de Califòrnia (EUA, 12), la Universitat de Michigan (EUA, 13), el Johns Hopkins University (EUA, 14), la Universitat de Chicago (EUA, 15).

La llista surt publicada després de l'escàndol al voltant de la London School of Economics (LSE, lloc 37) pels seus vincles amb Saif al-Islam Gaddafi, un dels fills del líder libí, Muammar al-Gaddafi, que va estudiar fa uns anys en aquesta universitat. Davant d'aquesta polèmica, el director del LSE, Howard Davies, va presentar la dimissió la setmana passada i va admetre que els vincles amb Gaddafi havien afectat la reputació de la universitat.

[*inici*](#)

LA VANGUARDIA. 11.03.11

LA UB, EN EL PUESTO 142 DE LAS MEJORES UNIVERSIDADES

Harvard es la mejor universidad del mundo según esta lista, que tiene en tercer lugar a la de Cambridge

La Universidad de Harvard (EE.UU.) ocupa el primer puesto de las 199 mejores universidades del mundo, según una lista elaborada por el diario The Times, que sitúa a Cambridge en tercer lugar y a la de Barcelona en el puesto 142.

Según la lista, denominada "Times Higher Education World Reputation Rankings", EEUU tiene siete universidades entre las diez primeras del mundo, seguido del Reino Unido (dos) y Japón (una).

El segundo lugar lo ocupa el Massachusetts Institute of Technology (EEUU), y le siguen Cambridge, California Berkeley (EE.UU.), Stanford (EE.UU.), Oxford (R.Unido), Princeton (EE.UU.), Tokio, Yale (EE.UU.), y el California Institute of Technology.

El rànquing de las 199 mejores altas casas de estudio está elaborado a partir de una encuesta entre 13.388 académicos de 131 países, llevado a cabo en 2010 por la firma Ipsos Media para la revista "Times Higher Education" del rotativo británico.

Otras universidades destacadas son el Imperial College London (puesto 11), la Universidad de California (EE.UU., 12), la Universidad de Michigan (EE.UU., 13), el Johns Hopkins University (EEUU, 14), la Universidad de Chicago (EEUU, 15).

En el caso de España, la Universidad de Barcelona está en el puesto 142 y también está la Universidad Pompeu Fabra, que figura en el número 155.

La lista sale publicada después del escándalo en torno a la London School of Economics (LSE, puesto 37) por sus vínculos Saif al Islam Gaddafi, uno de los hijos del líder libio, Muamar al Gaddafi, que estudió hace unos años en esa universidad.

Ante esta polémica, el director del LSE, Howard Davies, presentó la dimisión la semana pasada y admitió que los vínculos con Gaddafi habían afectado la reputación de la universidad.

[*inici*](#)